

СПОМЕН ЗА ПРОФ. ЛИЛИ АТАНАСОВА

15 ноември 2011, на този ден тя щеше да навърши 90 години.

Ученичка на нейна ученичка Жанета Бенун, по времето когато следвах, тя беше и декан на инструментален факултет, и имаше огромен клас.. Човекът Лили Атанасова - тя беше в истинския смисъл на думата Голяма - щедра, величествена, стилна, ерудирана, добронамерена, далновидна, почитана, силна и.. скромна. Никога няма да забравя първия си урок у дома ѝ когато кандидатствах за Консерваторията, той продължи 3 часа, тя отказа да ми вземе каквито и да било пари (никога не е вземала пари за уроците, които ми даваше!!), покани ме да изпълвам сервизните помещения и след това каза: „Професорът иска да говори с теб“. Така се запознах и със съпруга на Лили, проф. Борис Койчев, невероятно ерудиран и чаровен мъж, основател на биохимията у нас, който до самия си край беше неизменен спътник в нашите музикални празници.

Когато кандидатствах, Лили ми каза: „Сигурно ще получиш предложения за други класове, внимавай..“ Всяваше невероятен респект сред колеги и студенти, помня, че когато минаваше по коридора, студентите се отдръпваха и ѝ правеха път.. Мразеше да я честват, на рождения си ден изключваше телефона.. Не обичаше празниците, защото излизаше от ритъма на работата.

Уроците нямаха фиксиран край, понякога продължаваха по 3 - 4 часа, докато тя не се убедеше, че съм усвоила новите неща. Сядаше на креслото в деканския кабинет, запалваше цигара, и започвахме.. Учеше ме на това, как пианото да пее, показваше ми как да използвам музикалната си интуиция чрез пръстите си, как да вложи усета си за красотата, естественост, развитие... Ядосваше се, че свиря толкова малко, че се спасявам с толкова

малко работа в къщи, в края на всеки урок с леден глас ми казваше: „Свири!..“

Забележките ѝ по време на работа бяха кратки, лаконични, ясни, с всяка една сякаш ми отваряше нова врата.. Поощряваше моята инициативност. Виждаше нещата в перспектива.. Помня, че преди концерт винаги ми казваше: „Свири изразително, организирано, естествено!..“ А след всяка продукция или концерт настъпваше празник за ятото бедни студенти - бяхме поканени или в дома на Лили, или в някой ресторант, тя винаги беше приготвила отрупана маса с лакомства - изобретателни соленки, сладки, сандвичи, или поръчваше за всички в ресторанта и се грижеше всеки да е доволен.. Със смях и закачки музикалните купони продължаваха до зори..

Живеех на 100 метра по диагонал срещу нейната къща на „Дондуков“ и виждах как всяка нощ у тях светеше до 3 часа сутринта..

След като завърших Консерватория, отношенията ни прерастнаха в още по- близко човешко общуване. Често пътувах от Русе до София, само и само да присъствам на нейните уроци, или сама да ѝ свиря, или просто да си поприказваме.. Когато току-що бях загубила родителите си и се наложи да ми направят животоспасяваща операция, тя ме обгърна с майчинска

загриженост - дори беше тръгнала в снега с прясно счупената си ръка да ме види в болницата.. И така повече от 20 години - грижеше се за мен и за моите ученици, не ме остави сама.

Беше непрекъснато в крак с времето..

Обичаше да чете криминални романи, обичаше да слуша издадените дискове на своите бивши и настоящи студенти, работеше с тях, живееше с техния живот, с техните радости и тревоги.. Помня последната ни среща, тя вече беше много болна, трудно чуваше и почти не приемаше гости. Пусна ми компакт диск, мисля, че беше един от Бетовеновите концерти в изпълнение на Галя Врачева. Потресе ме това, което Лили ми каза тогава: „Искам всичко вече да свършва, цял живот съм се

грижила за другите - не ми е било тежко, но да се грижа само за себе си - такова мъчение вече не желая..“

На всеки Васильов ден, на моя имен ден, тя ми звънеше по телефона да ми честити, разговорът винаги траеше поне час.., и дойде един имен ден, последният, в който аз ѝ се обадох, тя вече не можеше да говори, жената, която я гледаше, ми редаде, че Лили ме обича, целува и прегръща..

Ще я помня винаги жива.
Щастлива съм, че я имам в живота си.

Веселинка Иванова
Декември 2011 г.